

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orice corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa:

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după invoială.

CUM SE ÎNCĂLZEȘTE LUMEA IARNA

Un guvernamental se încălzește în paltoane imblănite, pe cînd bietului opozant îi ține de cald speranța că o să vie la putere.
 Un pungaș se încălzește bîgînd mîinile în buzunarele... altora.
 Un cetățean, mai practic, poartă pe dinăuntru blană de Drăgășani.
 Un poet se încălzește la razele argintii ale lunii.
 Pe soldați îi încălzește don căpitan Moș Teacă.
 Două amorezați se încălzesc la caloriferul lui Cupidon.
 Bancherul se simte foarte bine la 50% grade de căldură.

O CONVORBIRE CU d. PĂUN

Dintr'un articol al d-lui Păun, publicat în «Secolul», extragem:

«Opozițiunea își făcuse după putere datoria de *advocatus diaboli...*».

«...ar avea (d. Sturdza) toate drepturile câștigate, *magna cum laude*, la oare-care *otium cum dignitate...*».

«Cine l'a auzit și-a zis: *sic itur ad astra...*».

«...este (d. Sturdza) anume bărbatul despre care Horatius zicea: *integer vitae scelerisque purus*».

Articolul este semnat Pavo, tot pe latinește, ceea ce ar dovedi că d. Păun suferă de o adevărată latino-manie.

Ingrijați de simptomele unei așa crude meteahne care amenință să întunece una din inteligențele cele mai luminoase ale sărmanei noastre țărișoare, ne-am grăbit să ne întilnim cu d. Păun pentru a vedea dacă mai e vre-o speranță de lecuire.

L'am întilnit în Cișmigiu rostind o orățiune funebă muștelor încetate din viață o dată cu căderea zăpezii.

Faptul acesta mi-a dat o rază de nădejde, căci îmi zisei în gând că un om care are încă cultul morților, sentiment doveditor de civilizație, nu poate fi... fie la el acolo... ce crede lumea despre d. Păun.

— Bună ziua, domnule Păun, îl abordai eu.

— Salve, Tarasconus! îmi răspunse distinsul scriitor.

— Ce faci aici, maestre?

— Ce să fac, iaă aer, pentru că *mens sana in corpore sano*, și nimic nu întărește mai mult corpul ca o plimbare în aer curat.

— Dar se poate să răcești...

— E posibil să greșesc, *errare humanum est*, dar mă ncred în bunătatea divină, *nihil sine deo*, acest Dumnezeu care la tot pasul îi apare omului ca un *Deus ex machina*...

— Inșă...

— De prisos ori-ce obiecție, tinere, *quidquid advenit in sententia mea' manebit*.

... Tot vorbind, ieșiserăm pe bulevard și ajunseserăm pe calea Victoriei. La un moment dat, văd cu spaimă cum venerabilul d. Păun se proptește de un felinar și...

— Maestre, exclam eu, te vede

lumea, du-te colo la water closet, pentru Dumnezeu!

— Nu-i nimic tinere, nu-i nimic, răspunse interlocutorul meu cu o seninătate olimpiană.

— Cum nu-i nimic, vai de mine?

— *Naturalia non turpia*, amice! replică maestrul, încheindu-se la pantalonii. Și acum hai în vr'un local să mai convorbim *inter pocula*, ca să omorăm timpul, pentru că *amicitia vincit horas*.

— Mersi, dar cu părere de rău trebuie să te părăsesc, am niște afaceri urgente.

— Foarte bine, du-te amicul meu, nu te rețiu, *primum vivere deinde philosophari*.

— Salutare, d-le Păun.

— *Ave Caesar, morituri te salutant!*

... Și respectabilul d. Păun se depărta bombăind: *ante, apud, ad, adversus, circum, circa, citra, trans, erga, contra, inter, extra, supra, versus...*

Mi-am făcut cruce și m'am depărtat și eu.

Tarascon.

PORTRETUL

*De zece luni demisionată
Din dragostea cu domnul B.,
Trecutului o amintire
Păstrează domnișoara L...*

*Și amintirea-aceasta este
Portretul domnului C. B.
Pe care-ascuns într'o servietă
Îl ține domnișoara L.!*

*...Atenția i măgulitoare
Și cred că nu-i nimic de spus
Cînd se reșfrînge de la soare
O rază pînă în apus...*

*Măi bine, înșă, să restitui
Portretul, căci găsesc eu cale
Că-i mult mai bine 'n sîn la alta
Ca în servieta dumatilă!...*

Const. C. Brăescu.

DOUĂ LICENȚIAȚI

D. Iulian și-a văzut visul cu ochii: La poliție a intrat un nou licențiat—d. Saita, dar în acelaș timp însuși d-sa a fost licențiat din slujba de prefect.

COTILIOANE DE PARADĂ

Primum la redacție primul număr din *Valul Dunărei*, ziar ce apare în Calafat sub direcțiunea politică a d-lui N. O. Dalloccin.

Reproducem cu plăcere din valorosul organ următorul articol care poartă titlul de mai sus:

Nu putem garanta nimănui că nu se va inneca în «*Valul Dunărei*» precum nu ne putem prinde că «*Valul*» va scoate d'asupra, pe undele'i argintii pe toți nedreptățiții. Avis mai cu seamă celor din localitate, să fie mai prudenți...

«Soldatul Campelunei» să nu mai frapeze pe peron iar «Toreadorul neînvinș din deal» să nu mai provoace D-nu Lascăr din Capitală să nu spue mai întii nu! și pe urmă: da! ea să lase pe d. Anton Carp c'un suris amar de ironie pe buză. D-nu Lascăr să administreze cu sfințenie «Internele țării» și cu mai puțină evlavie p'ale d-sale proprii. D-nu Palade s'a îngrijit mai mult de «interesele d-sale din abdomen...» Și vedeți bine că prea s'a îngrășat. Bietul d-nu Palade e nevoit să părăsească țara din nou.

Zeflemeaua d-lui Javranetti să fie mai violetă și mai peptănată ca nu care-cum-va «*Valul Dunărei*» s'o răstoarne ca p'o capră beată sub vr'un torpilor de ambasadă. Să nu'i cîntăm. Taram-ba-bu-ra și aleluia taică sfinte. D-nu Rane-ti care e rănit și la căpătîină și la suflet și la inimă să nu mai facă rănii și în biata limbă romînească.

Frazele D-sale prea mult rănesc limba asta așa de răbdătoare. Să bage de seamă că limba romînească cit e de lungă o să-l plesnească într'o zi peste față să-i amețească creierii din cap! Și bine i-ar face nerodului! Acum să zicem cite-va cuvinte și despre ilustrul economist: d. Aurel Geblescu de la Craiova. Cu toate că tinărul nostru director ne-a ordonat ca un tiran să nu lăudăm pe d. Geblescu, dar noi îl vom lăuda cu ori-ce preț; ne călcăm pe inimă și dăm omului ce este al omului. Aș!... nu suntem noi așa... Da! Domnilor; Domnu Aurel, directorul «Stelei Olteniei» e un mare om politic, mai mult de cit atît e băiat frumos și are un cap mai tare de cit peatra și chiar de cit marmora, căci acest cap de economist care nu face de loc economie la mesele de prin berării, a spart fără milă o masă de marmoră în cafeneaua Andronescu din Craiova, după care glorie nenea Aurel a fost nevoit să cadă sub o canapea, căci amețise... îi trebuia odihnă. Ne am bucurat cu toții căci n'a fost vecinica odihnă. Să vedem pe d. Petre Carp sau pe d. Filipescu... ar face d-lor isprava asta? Citu-și de pușin. Și d-ta d-le Mille ar trebui să te prosternezi în fața acestui uriaș economist care sgudue pe Unguri de la incingătoare! Da ar trebui să te prosternezi și să-i ceri sfatul profetic pe ce căi trebuie să apuci căci d-ta ești un rătăcit.

«Steaua Olteniei» va rămîne vecinic stea măreață care revarsă lumină în abundență... numai atunci cînd va cădea din nevăgare de seamă în coada «*Valului Dunărei*» se va auzi un: *fișșș!!*... și ea se va stinge.

Afroditos.

XENOPOL ȘI RIRIA *)

— Saș: «*Bună-ziuă măi Istrate!*» —

Istoricul A. D. Xenopol
Voind să apere-o poetă,
A scris cu brio și cu ciudă
Un lung articol la gazetă.

— Cum îndrăzniți, zice Xenopol,
Intr'un înălțător accent,
Să spuneți că Riria este
Poetă fără de talent?

Ba este... zice — A. D. Xenopol
Mușcându-și pin'la singe buza...
Vreți o dovadă: eă poetei
Inchin «*Domnia lui A. Cuza!*»!

Br.

SENATUL ȘI FEMEILE

Senatul său maturul corp, a căru
simpatie pentru corpurile tinere este în
deobște recunoscută, a avut cu ocazia
discuției mesagiului și pe aceea a unei
ședințe foarte interesante.

D. Valerian Ursianu, bărbat de alt-
minterea onorabil, dar care în tinerețe a
comis versuri, iar la maturitate discursuri—
dovadă că fie-care virstă își are
păcatele ei,— a provocat o discuțiune
«*iritantă*» — expresia e a unui d. senator
— atingind chestia feminismului.

Cu alte cuvinte rolul femeii, pe care
se spune că respectabilul Corp nu'l poate
aprecia de cit cu multă greutate, a fost
desbătut la tribună cu o energie ce do-
vedește încă odată neseriozitatea lui: *Vo-*
cește și veți putea.

Se vedea cit de colo, în adevăr, că
toți senatorii, plus banca prelaților, vro-
ia să aprofundeze, să intre cit mai bine
în chestie.

Probă că daravera a dat de lucru
Senatului mai mult de un ceas și inci-
dentele picante n'au lipsit.

Dar să vedeți cum a devenit.

D. Valerianu — căruia nu i s'ar putea
zice și Valorianu — profesor universitar,
după ce a tras o săpuneală studentelor
care se vede că'l trag la fit ca pe un
simplu birtaș, și-a îndreptat săgețile și
în contra studentelor, care, e drept, sunt
foarte simțitoare la săgeți, cu condiție
însă să pornească de la Cupidon, Nicu,
Costică sau alt june galant, șic, curte-
ntor. etc.

Cum însă nouă puțin ne pasă dacă d.
Urseanu intrunește sau nu aceste cali-
tăți și nu ne interesăm de valoarea ar-
cului său, nu putem să spunem dacă să-
gețile au lovit bine. Treaba studentelor!
Noi ne mărginim la fapte.

Și fapt este că oratorul a vrut să ur-
meze după zicătoarea «*l'a lucrat în foi
de viță*».

*) D. Xenopol de la Iași luind apărarea cri-
ticatei piese «*Elvira*» a d-nei Riria Gatoschi,
a declarat prin ziarul ieșean «*Evenimentul*» că...
inchină Ririei, drept omagiu, ultima sa lucrare
«*Domnia lui Cuza*»...

De și chestia se reducea numai la a-
ceste pudice foi, totuși d. Valerian n'a
vrut de loc să le ridice, căci ce au în-
semnat vorbele: «*Nu vroți să intru în
amănunte?*» S'a mulțumit numai să re-
producă declarația unui părinte de fa-
milie, că «*dacă ar avea 20 de fete, n'ar
da pe nici una în facultate*».

Senatul a făcut haz, înalții prelați au
plecat ochii cu smerenie, iar d. Urseanu
a trecut mai departe.

D-sa crede că definiția cea mai neme-
rită a femeii este «*poale lungi și minte
scurtă*», de aceea aprobă hotărîrea curței
de Apel d'a nu le da voie să pledeze.

D. Grădișteanu: Foarte rău a făcut
curtea. Eu sunt pentru.

O voce (aparte): Ce limbă are Grădiș-
teanu. Nu poate să tacă, dom'le!

D. dr. Rimniceanu: Ce, adică femeile
să facă ce facem noi,— și noi să facem
ce fac femeile!

Această apostrofă a onorabilului sena-
tor produce mișcare și ilaritate în Senat.

Prelații au început să răsucească mă-
tăniile cu repeziune. Un murmur vag
se aude din acea parte și de abia se
disting cuvintele, rostite ca o rugă-
ciune:

... Ispită diavolească, depărtează-te de
nooooo!...

I. P. S. S. Parthenie schimbă cite-va
cuvinte repezi cu d. Dragomir Deme-
trescu care sta la spatele băncei:

— *Parte ni-e* nouă de asemenea dis-
cuții în Senat? Înțeleg la Camera, spune
către înaltul prelat un bătrîn senator,
intervenind în conversație.

... În adevăr, Senatul dă vizibile
semne de nerăbdare. Chestia feminismu-
lui par'că a aruncat în aer praf de pușcă
său de alt ceva.

Unii domni senatori trec la bufet să
ia cite o ciocolată, alții se îmbracă ca o
șteargă tiptil

Din fericire, cînd Senatul era să se
descompleteze, se anunță că d. Ursianu
a terminat.

Toți se reintorc în sală.

Ședința se suspendă pentru cite-va
minute.

— Apoi vezi! D'ia n'are Ursianu
coadă! Se poate, nene, să îți așa dis-
curs? Ce ai avut cu studentele?

Răspunsul fu împedecat de sgomotul
ușei ce se deschidea.

Intrase d. profesor Tocilescu, care a-
vea aerul să caute pe un senator.

Graur.

UNA LATĂ

Din «*Voința Națională*» No. 5308 do
Vineri 29 Noembrie.

«*Căderea Plevnei la 28 Noembrie 1877 în
minile armatelor aliate romină și turcească,
a aruncat o auroră de glorie asupra armatei
rominești și asupra Căpitanului ei...*»

Greșala ceea n'aruncă de loc o auroră
de glorie asupra corectorului «*Voinței*».

INCIDENTUL STURDZA-MILE

Intr'un articol publicat în «*Adevărul*» de
Marți 3 Decembrie, intitulat «*Lupi în piele
de oaie*» și semnat de d. Const. Mille,
citim:

«*Eu însă care nu port căciulă turcănească,
care îmi pun cămașa în pantalon, nu peste
itari, eu sunt un fals apărător al țărâniei, un
lup îmbrăcat în piele de oaie.*»

După cum se vede, d. Mille e supărat
că i-a spus d. Sturdza că e un lup îmbrăcat
în piele de oaie. pe cînd d-sa ține se vede
să i se spuie că-i o oaie îmbrăcată cu că-
mașă pusă în pantalon.

Ei, acum, după explicația asta, pe unde
mai scoți cămașa d-le Sturdza?

ZĂNĂTICIE NAȚIONALĂ

Degetul Providenței, sau mai bine mina
unui amic, ne-a procurat o cartă poștală
de toată frumusețea cu următorul au-
tentific cuprins:

Prietene,

«*Te felicit sincer de conchistele incon-
testabile și pline de succes (căci sunt de
ori-cine vădite) ce ai conceput și le des-
văluți într'o casă pe care eu am îngrijit-o
mult și am asistat o 2 ani și 7 luni! Ai
de alt fel mijloace nu puțin comune, de a
te face emulat față de exprietenii cărora
nu erai capabil a le face alt-fel de rău și
supărare, de cit mediînd contactul cu o
femeie față de care nu cred să te consi-
deri vre-o dată conchistator, căci ar fi o
zănăticie națională, cit timp ea se pretează
foarte ușor fiind smulsă prin distanță
contactului meu! precum și oropsită cu multă
demitate pentru netrebniciile-i ușoare și
nedemne! Bună bucățică de alt fel! Eă te
felicit și crede încă în prietenia mea.*»

Am cu ea de răfuit mizerabila mea ex-
logodnică, deși trebuia să te gindesti că
poartă încă numele meu la deget pină la
nouă dispoziții.

O fi bună bucățică mizerabila nedemnă
ex-logodnică, dar scrisoarea asta e și
mai bună bucățică pentru noiăștia de la
«*Zeflemeaua*».

Și desfidem pe mizerabila nedemnă
care a tradus pe ex-prietenul să traducă
și epistola de mai sus în limba romi-
nească!

Și acum cititori, după ce ați leșinat
de ris citind energica filipică contra «*con-
chistatorului*», treziți-vă din leșin și si-
liți-vă să fiți gravi, pentru că știți voi
ce profesiune are *infelicele* al căru nume
il poartă încă în deget o femeie smulsă
prin distanță de la contactul dumnealui?

El este — vai Dumnezeule! — **pro-
fesor secundar** la o școală dintr'un
important oraș al țării!!!

Domnule Haret, asta-i curată zănăticie
națională!

Kiriac Napadarjan.

IMPROVIZAȚIE

Vai, nu știu să dansez de loc,
 Et je m'en moque ;
 Eă nu știu valsul plin de foc,
 Et je m'en moque ;
 Eă nu prind dame de mijloc,
 Et je m'en moque !
 Și nu le învîrtesc pe loc,
 Et je m'en moque ;
 Poate că trec drept dobitoc,
 Et je m'en moque ;
 Dar sunt chinez în ori-ce joc,
 Et je m'en moque !

Coco.

MORAVURI DIN SPRE ZIUA

Din susul stradei, tîind obscuritatea, vine țeapăn un individ cu brațele în poziție naturală. Pe la mijlocul stradei, pașii mari, regulați și siguri ai individului, sunt întrerupți brusc : corpul părăsind poziția monotonă de om serios, gesticulînd ca ori-cine s'ar împiedica pe neașteptate, se poticnește : ondulează puțin, apoi iarăși se înțepenește : onorabilul stăpîn, în momentul opririi, termină injurătura începută odată cu împiedicarea.

Acolo, unde individul își pierduse cadența regulată a pașilor, o momie, întinsă în toată lungimea și lățimea de care dispunea, mormăe supărată, cu destulă părere de rău trece de pe pîntece pe partea stîngă a corpului. Și liniștea ce domnea, a fost fără folos : cel care se împiedicase nu a auzit *bolboroseala celui de jos*, nici cel de jos injurăturile celui rămas în picioare.

Ne fiind pretext de ceartă, individul din picioare, ca mine, d-ta sau altul, ar fi putut foarte bine să-și urmeze drumul.

Și-ar fi găsit el repede cadența pașilor, cu toate că nu era tocmai nevoe : la operă ciți nu și-o perd fără mare pagubă pentru spectatori ? Povestea chiar s'ar fi sfîrșit aci, dacă nu intervenea *umanitatea*.

Umanitatea e un tic social, de cele mai multe ori proprietatea unei spețe de indivizi cari o speculează mai rău de cît cămătarii ce-ți iaă trei franci la napoleon pe lună. Inferiorul adoră pe superior, superiorul simpatizează pe inferior cînd au nevoe unul de altul. Contrariu, aceste nimieuri sociale, gealatina care încheagă ipocrizia, ar da roadele unui capital imaginar — răutatea.

Individul din picioare, superior ca poziție corporală, considerînd gesturile scurte și energice făcute de el întins pe trotuar și recunoscînd — din toate punctele de vedere, cu toate că erea spre ziuă — un individ de o clasă superioară lui, începu să-l sgîlție cu putere.

— Dobitocule ! — Nu ți-am spus să nu mă scoli înainte de ceasurile cinci ? a răcnit cel sgîlțit.

Tonul poruncitor cu care fusese rostită fraza precum și ceasul bisericeii din apropiere, care tocmai suna patru, convinse pe individul nostru că cel de jos avea dreptate.

Pentru că viața-i întreagă numai ascu-

tase, omul nostru, virîndu-și miinile în buzunare, se rezemă tăcut de felinarul din apropiere.

Sus, pe cer luna dispăruse de mult ; la rîndul lor, una cîte una stelele fură copleșite de aurora dimineții.

Un năpîrstoc de om în bluză albastră, la spinare cu o prăjină cu cîrlig ca o « cange », în pas gimnastic trece de pe un trotuar pe altul, clic ! stinge pe rînd toate felinarele. Și ceasul de la biserică, bang ! sună o dată.

— Încă o jumătate de ceas ! mormie cel rezemat de felinar. Și trecîndu-și greutatea corpului de pe piciorul sting pe cel drept, nepăsător se pregăti ca să aștepte și trecerea celei-alte jumătăți.

De obicei, la această oră mahalalele mîrginașe ale Bucureștilor sunt invadate de un soi de foarte ciudat de funcționari. Cu o prăjină lungă, la partea inferioară prevăzută cu o mătură de nuele respirată în evantai, îmbrăcat cît se poate măi murdar, măturătorul, călcînd greoiu, se oprește în capul stradei orînduită s'o măture, privește cercetător în lungul ei, scuipe în palme, apucă mătura de coadă, și, făcînd mișcările ce le fac țărani cînd cosesc finul, hîrrr... hîrrr..., nici pentru « cel de sus » nu se mai oprește pînă la celălalt capăt.

Pentru că în ajun un vînt puternic însoțit de ploae stropise și măturase stradele, spre norocul momiei întinsă în piezișul trotuarului, negustorii aștia de praf de toate calitățile preferise fie-care să rămîie acolo unde au crezut de cuviință că le este mai bine. Higiena n'a suferit ; în schimb, ciți-va indivizi — măturătorii — au rămas proprietarii unui surplus de energie, pe care a doua zi, cu galantomia miliardarilor, o vor cheltui în cine știe ce orgie de spirit amestecat cu apă și vin pe drojdie. Alt de adevărat e că gunoiu la gunoiu trage !

Ivirea zilei scoate la lumină — la noi — autoritatea publică. Pe cînd ceasul de la biserică se pregătea să vestească ora cinci, un vardist înalt, spătos și mustăcios, eșind din gangul unei case boerești cu slugnici multe și mîncare din belșug, după ce roti odată privirea pe cer, așează delicat fluierul între buze, dă cu putere drumul aerului din plămîni... Un țuiit lung, pătrunzător, deșiră aerul ; în depărtare un alt țuiit, măi răgușit, îi răspunde ; însăși cocoșii, ca să nu se lase măi pre jos, veselî încep să-și ureze « noroc bun » din curte în curte. Natura — așa vine vorba — începe să misce, reinviază.

— D-le, începe individul nostru deslipindu-se de felinar și încercîndu-se spre cel lungit pe trotuar, — d-le, nu vă sculați ?... sunt ceasurile cinci.

— Bine, dobitocule ; du-te de adu puțină apă caldă.

— Greu, d-le. Pe aci nu s'a sculat nimeni, felinarele sunt stinse... Unde dracu vrei s'o încălzim ?

Cel de jos, care nu părea cîtu-și de puțin în curent cu răspunsurile celui din picioare, ridicînd un picior în sus începu să răcnească.

— Cum, vită ! m'ai lăsat să dorm încălțat ? Stai că-ți arăt eu !

— Așa v'am găsit.

— Și unde m'ai găsit mă rog ?

— Unde vă găsiți.

— Cu alte cuvinte, îți bați joc de mine.

Așteaptă să mă dau jos din pat !

Trebue să convenim că d-l de jos, care vorbia cu ochii jumătate închiși, ori cîtă bună voință ar fi avut ca « să se dea jos din pat », i-ar fi fost imposibil să se dea măi jos de cît erea. Așa că, toate sforțările, toată gimnastica, avură de rezultat aducerea corpului — cum se zice în pictură — în « poziție pe șezut. » Desmeticindu-se puțin și privind măi bine pe individul care îi vorbea pînă acuma, următorul dialog telegrafic se încinse.

— Cum te cheamă, mă ? întreabă cel de jos.

— Tănase.

— Ce meserie ?

— Slugă.

— Ai stăpîn ?

— Nu.

— Atunci ?

— Caut.

— Îți place să umbli haimana ?

— Nu mult.

— Cît trebue. — Te bagî la mine ?

— Sărut mina, da.

— Mă cheamă Ghiță.

— Sărut mina, boer Ghiță.

Tănase și-a început slujba ridicînd foarte respectos de subțiori pe nou-i stăpîn Ghiță. Și amîndouî, braț la braț, porniră măi departe, în căutarea unei trăsuri.

Soarele, suindu-se încet pe bolta cerească, împungea cu razele lui ultimile sdrențe ale nopței în agonie.

Nae D. Țăranu

BAROMETRUL D-LUI MILLE

În *Adevărul* cu data de 4 Decembrie, într'un articol cu titlul *Triplu ramoliment*, semnat de d. C. Mille, în pag. I col. 3, rîndul al 18-lea, se poate citi :

Barometrul pe aceste timpuri friguroase a căzut cu mult sub zero.

Ne place să credem că d. Mille, care a introdus în optică privirile retrospectivă înapoi, va fi descoperit și vr'un barometru care să măsoare gradele temperaturii, slujbă care, după știința noastră, o face pînă acum *termometru*.

Alt cum, lucrul devine și măi complicat, căci un cititor care, ne atrage atențiunea asupra acestei inovațiuni științifice, ne roagă să punem în vedere d-lui Mille că dacă un barometru obișnuit ar cădea sub zero (??!) planeta noastră ar exista tot atît cît există rechinii cari urlă, elefanții cu aripî sau raci cu nădragî, ceea ce, cu dreptate observă cititorul nostru, ar împiedica foarte mult pe d. Mille ca să măi scrie despre ramolimentul altora.

Cum rămîie deci cu chestia barometrului ?

Nu cum-va oare pe aceste « timpuri friguroase » barometrul se apucă să imite stilul oare-cărui articole de gazetă ?

Ac.

(Niște copii ștregari, jucindu-se în Cișmigiu, au făcut un om de zăpadă căruia i-a pus în cap un joben rupt, în mină o mătură și în gură o țigare).

Domnu Sugativescu (întorcându-se Krupp acasă): Fii bun te rog dom'le și dă-mi s'apriind și eu!...

DIN JURNAL

Dragă Prietenă,

Îți promiseseam perechea aia de porumbel alb; tocmăi când mă gindeam să ți-l trimet, mi se spune că i-a mincat pisica. Ce rău îmi pare că etc. etc.»

Citesc și răspund:

«Nu face nimic, mulțumesc pentru, etc. etc. Și... iată că am mințit amindouă pentru un moft și, ce-î mai mult, sînt sigură că ea citind răspunsul meu va gândi tot așa.

O cunosc, e fată bună și ne înțelegem binisor, ne înțelegem și totuși...

Sinceritate? Dar oare poți fi sincer, absolut sincer, cui-va, în timpul asta cînd îi așa de greu să poți fi față de tine însuți?

— Scrii ceva, recitești, și ți se pare că un rînd, ba și un vers întreg cite odată—din bucată ta—l'ai citit cînd va și... totuși nu te 'nduri să l'ștergi, îi stă așa de bine acolo unde l-ai pus tu!.. Și apoi, par'că în tot ce citești nu dai mereu de aceleași idei întoarse, răsucite, aduse? Sunt reminiscențe care ți vin așa inconștient și... și... —te-ai scuzat—față de conștiința ta.

Galeria? Ehe!.. eu o fac inconștient, e mai rău de cei conștienți!..

Zilele astea—răsfoind niște reviste vechi—dau de o poezie tradusă din nemțește și de-odată mi aduc aminte că, aceeași poezie am citit-o zilele acestea tradusă de un altul. Ei, și? Par'că nu se întîmplă ca

aceeași bucată să fie tradusă și de zece inși?

Da, așa-î, dar eu sunt sigură că traducătorul meu de acum știe nemțește cit și tu și eu.

De, e așa de frumos să-î zici «traducere» și așa de urit ar fi «variantă după traducerea lui X»... Cum ai putea să răspunzi «cu modestie» celor ce te felicită: — Ei, domnule, am muncit mult și tot nu i-am putut da tot farmecul originalului.

Stai de vorbă cu un prieten *original*:

— Eu știu una: mult bagaj de filozofie n'am,—ba pot să mă laud chiar că n'am aproape de fel—dar în chestia asta, (amor, viață, etc) părerea mea e că... Și ți spune nenorocitul, îți spune fraze, pagini întregi, citite, învățate pe de rost. E mai frumos așa de cit v'ă spui: în chestia de față cutare dobitoc de filozof a zis așa și așa.

Mergi pe stradă: Înaintea ta, o femeie căreia i s'a descușut șiretul de pe poalele rochei sau, în cazul cel mai trist, i s'a deschiat rochia. Ea știe și totuși îi e rușine (?) să se oprească o clipă, să se încheie, sau să prindă cu un ac șiretul în care i se încurcă picioarele, știe și își minte singură zicîndu-și că n'a observat-o nimeni.

Tu te apropii și-î atragi atenția, ea se 'nroșește, se miră, și ți mulțumește mirată de tot:

— Vai, cum n'am observat. Și așa și tot așa, ori unde minciună și iar minciună.

(Pentru moment reflecția îmi aparține, cu toate că «mi se pare» că a mai zis-o cineva).

Și iar mă gîndesc la prietena mea: Ce ar fi acum să mă duc la ea și să-î spun:

— Uite, îmi pare rău că noi cari avem pretenția că planăm ceva mai sus de... etc., noi cari ne iubim și ne înțelegem, pentru un moft de nimic să mințim așa. Am venit la tine să ne decidem amindouă — cel puțin între noi—să fim sincere, sincere, să ne spunem tot ce gîndim una de alta, în sfîrșit, tot.

Dar nu, nu mă duc, căci aș supăra-o rău și n'am mai fi prietene și nu vreau.

Și totuși, ce ar fi fost dacă ea mi-ar fi scris adevărul:

«Îți promiseseam porumbelul ceia dar Z. mi-a bătut atita capul că i-am dat ei...

Conștiința dragă, ce ai cu mine, ce mă tot sicăi.—«Par'că tu, în locul ei, n'ai fi făcut tot așa?» Ba bine că... nu... dar... ha... și... tac.

Constanța, Noembrie 1902.

Fatma.

LA DISECTIE.

Ades de vi se 'ntîmplă să mergeti la spitale. Vedeți duzini de stîrvuri ce'n sala de disecție, Pe mesele de marmur staî aruncate goale. Acolo medicina își ține a ei lecție.

Cînd nu se recunoaște a lor identitate Atuncia vai, sârmanii, sunt duși la disecare. În loc să doarmă'n pace în neagra-Eternitate — Știința medicinei de ei nevoe are.

De-ar fi știut aceia că vor ajunge goi Pe mesele aceste tăietî în bucățele, Blestemul cel mai negru ar fi căzut pe voi, Cu toată cartea voastră și buchile din ele.

Cînd usa se deschide, atunci cu scalpele Apar toți ucenicii cu maeștri vestii Se'ndreapt' avizi cu totii spre corpurile-acele Și 'ncep să execute pe-acei nefericiți.

C'o inimă în mină și mulțumit de sine Unul retras d'o parte începe-a studia, Și-î scoate artere, șgircuri și albăstrele vine Prin care altă-dată viața șerpuia.

A! iată c'olo altul cum taie un grumaz Cîntînd la cantonete ce'n baluri le-a 'nvătat, Iar cei ce-l inconjoară de-acest tablou fac haz, Și țopăe prin sală... Aă poftă de dansat!?

Colo un grup de fete — studente studioase — Pe-o masă, adăpostul organelor inerte, Rad carnea de pe cranii și mușchii de pe oase; Ș'apoi, din una 'ntr'alta, încep ea să se certe

Dar — ușa se deschide și intră prea grăbit Un fante 'n redingotă, joben, minuși, baston. Cărarea drept la mijloc, pe cap pomăduit. Student este și dînsul și-î primul... la boston.

Și fantele cel mândru poftire nu așteaptă, Ci potrivindu-și bine cravata cea albastră, Cu un scalpel în mină spre ele se îndreaptă: —«Vă rog, îmi dați și mie loc printre d-voastră?»

Iar ele bucuroase răspund: «poftim, veniți». Și 'ncep atunci studentii cu gingașe studente Să taie 'n carnea moartă... și-s tare fericiți!... Scalpelele în zgirciuri fac șgomote stridente...

Fac glume, rid, spun mofturi, voioși se tachineză Și fantele pe-o față o prinde de bărbie, Pe cînd un altul liric, în taină, «se pamează», Vorbînd unei studente de-amor și poezie.

Lucas

O MOAȘA LA TEATRUL NAȚIONAL

Așa e că vi se pare curios?.. O moașă la Teatrul Național! Dar ce legătură poate să aibă una cu alta, se vor întreba mulți dintre dv.! Ce legătură poate să aibă arta de a vorbi frumos pe scenă cu arta de-a scoate cu talent la lumina zilei un prunc oare care?... Ce legătură poate să fie între a scoate o creațiune și între a scoate o creatură?...

Și cu toate acestea, iubiți cititori, noi vorbim lucruri serioase: angajarea unei moașe la Teatrul național se impune din ce în ce mai mult...

Adică de ce, mă rog, onorata direcțiune a Teatrului ar angaja, de pildă, un tenor care să scoată un admirabil *do diez*; sau o tragediană care să scoată accente de puternică mînie; sau, în fine, un impieगत de scenă care să scoată... rolurile în timpul cel mai scurt posibil și n'ar angaja o moașă care să scoată... din încercătură, pe mulți?

O să vă dăm un exemplu.

Zilele trecute, la ultima reprezentațiune a «*Lizettei*» excelentisima traducere a prietenului meu Stal, traducătorul piesei a invitat printre alte animale necesare acestui spectacol, și pe-o tinără măgăriță de 9 luni!

Deși de nouă luni, măgărița în chestie era în nouă luni!... Medicul său curant în loc să-i interzică ieșirea din casă, îi permite să primească amabila invitațiune a prietenului Stal și să plece la Teatrul național.

Pe la mijlocul spectacolului, cînd cortina era ridicată, durerile facerei începură să-și facă apariția.

Personalul teatrului era consternat, căci spectacolul amenința să fie contramandat din pricină că tinăra măgăriță nu mai putea să iasă în scenă!

Imediat s'a trimis la d. doctor Minovicî, medicul teatrului, pentru a da primele ajutoare pacientei.

Distinsul medic legist, însă, declină ori-ce competență și recomandă direcțiunii pe-o doamnă moașă care obicnuește să vină foarte des în loja artiștilor...

Trebue să mărturisim că doamna moașă a fost la înălțimea... *sarcinei* ce i s'a dat!

Spectacolul a putut să continue; iar prietenul Stal a putut să-și încaseze dreptările de traducător.

Iată un exemplu, care ar putea să dovedească cu prisos cum că pe lingă serviciul medical de la Teatrul național trebue adăogată și-o secție de moșit!

Exemplele s'ar putea înmulți, dar ne oprim aici...

Să nu se creadă, că prin aceasta, voim să micșorăm atribuțiunile domnilor doctori Minovicî și Drugescu, simpatici medicii ai teatrului.

Ferească Dumnezeu!

Nu credem, însă, că dumnealor ar primi să facă și pe moașele la teatru, cînd au de lecut, slavă Domnului, destule suferințe de altă natură.

Cerem, deci, de urgență, angajarea unei moașe la Teatrul național. Bugetul teatrului pe anul viitor trebue să prevadă acest post;

iar ca bine-meritată recompensă pentru serviciile ce va aduce, cerem să se acorde moașei ce se va angaja și un beneficiu în timpul stagiunei.

Cerem, în același timp, ca moașă Teatrului național, să poseadă, pe lingă diploma școalei de moșit, și diploma conservatorului de declamație.

S'ar putea, ast-fel, incredința, din cînd în cînd, «coanei moașe» și cite-un mic rolisor în piesele clasice.

La dracu: să vedem și-o moașă în rolurile clasice!

Br.

PROCESUL LENȘ SLĂTINEANU

Zilele acestea s'a judecat la tribunalul Ifov procesul Lenș Slătineanu.

S'a descoperit în cursul debaterilor că tinăru Lenș Slătineanu a dat unor cămătarî polițe în valoare de 140,000 de lei și n'a încasat banî peșin de cit vre-o 80,000.

Știți ce-ar fi pățit în America acei cămătarî?

I'ar fi *Lenșat*, domnule!

„ZEFLEMEUA“ IN PROVINCIE

Huși

LUI PARISACHE LIBERAL NUANȚAT

La intrunire
Eraî în rînd
Cu toți ai zilei;
Dar cînd
Fu la vorbă? auleu!
Sărmanul capul tîu
ce chin avea!

Gimnastica
O știî perfect.
Inainte, îndărăt
Cu mult talent.
Piciorușile și ele
Tot în virturi se'năltau
Cu grafiî de madmuzele
Se mișcau.

Iar în gura'î carmenată,
Să ingrămădeaî d'odată
Fel de fel de strășnicî
Tîiîîî....
Aproponturi, comparațiî,
Halucinațiî
De amarez infornat,
Desesperat.

Iar dacă 'n glăsnirea ta
De mușuî vorbit-ai mult,
Să nu se mire care-va
atî
Căci musca 'n capul tîu
Sbirnie mereu.

Pe general
L'ai ridicat
In așa hal
In cit bietul bătrîn,
Puțin stăpin
Pe așa emoțiî,
Cit pe ce....
Dar de.
Cu toțiî
Ar fi ertat
Slăbiciuniile unui hărbat
de stat.

* * *

Dup'atita trudă
Și spume la gură
Cred că ți-a fost ciudă
Că vr'o băutură
Său vre-un rahat
Fistasat
Nu ți-a recompensat
Discursu-ți minunat.
Dacă-s tucă na glavă.
Degeaba.

Degeaba Parisache,
Dacă nici Conu Adamache
Nu știe pretui
Ce poate fi
Un cap și-o gură
Ca a ta
Degeaba.
A!!!!

Kokodes.

I a și

INMORMINTAREA «ELVIREI»

Marți seara, 26 Noembre, a trecut în lumea pieselor uitate și «Elvira», care deși nu era frumoasă—pot zice chiar slută—a fost inmormintată cu mult alai: tot Iașul era față, căci «Elvira» vinea din «lumea mare». Și în seara aceea mi-am explicat de ce nu prea vine lume la teatru; căci se dă cite o piesă și e plin—dar după aceasta lumea să satură pe cite-va luni și prinde o groază de teatru. O coroană de flori a fost oferită autoarei din partea comitetului teatral, pe care scria: «Regrete eterne—Elvirei!».

Dar mai bine să vă istorisesc toată viața Elvirei.

Maî întîiu trebue să vă anunț că piesa ține mult... ține pînă nu te mai poți ține de ris.

Elvira, fiind orfană, e crescută de un moș al ei—care are și dînsul o fată, cu o natură deosebită de a Elvirei. În actul întîi să prezintă publicului toată familia Elvirei; afară de vărul Alexandru—care studiază la Paris și bine înțeles e iubit de Elvira. Pe cînd Elvira, stînd în grădină, se gîndește la Alexandru, Marioara—sluga—să îndrădrăgostește cu un țăranoiu în fața stăpînei, căci dînsa știe că «ou il y a de la gêne, il n'y a pas du plaisir»—căci e cultă—și mai știe că la Paris se pocese glumele (!) romînești. Actul întîi se termină din cauză că servitoarea poștește la masă; Elvira mai rămîne pe scenă pînă e iarăși poftită «că se răcesc bucatele».

În actul 2. Alexandru sosește din Paris cu un prieten Dinopol și o prietenă (!) Lucia Stavri—văduvă (!). Alexandru îi face curte Elvirei și 'i vorbește cite 'n lună și în stele—prin faptul că-i face ei și lui Dinopol întreaga teorie a constelațiilor și a eclipselor.

Alexandru e foarte pesimist și voește să arate că toate sunt deșărtăciuni pe lume și doar publicul a tras concluzia că e o deșărtăciune... să scriî așa piese. Lucia o prinde pe Elvira în flagrant delict cu Alexandru și 'i spune niște vorbe ce nu se pot reproduce. Scena a fost atît de mișcătoare în cit toată lumea începuse să miște fălcile căscînd. Și Lucia se răsbună: sfătuește pe Elena să ia în căsătorie pe Alexandru, că el ține la dînsa. Elena sare în sus de bucurie, pe cînd publicului îi vine gust să sară de pe scaun. Elena e

convinsă că o s'o iubească Alexandru, «căci almintreli l'ar omori maman». Părinții ei chiamă pe Alexandru și, nici una nici două, sînt incintați, pînă cînd Alexandru declarînd că voește pe Elena, maman leșină și cere «să'i dea aer». Este o întrevedere între Elena și Elvira, iar la plecare Elena în loc să iasă pe ușă se îndreaptă spre fereastră! Elvira își amintește de părinții ei, văzînd un tablou în perete. Cine credeți că era?—Ioan Brătianu, marele bărbat de stat!! Actul al 4-lea e la cimitir... «Elvira» merge la cimitir și vrea să se otrăvească, dar Alexandru care era de față n'o oprește, căci știe că ea nu moare pînă în actul al 5-lea.

În sfîrșit în actul al 5-lea e nunta Elenei cu Alexandru. Elvira, nu se știe pentru ce, ori așa vrea autoarea, se sacrifică. În ziua aceea se mărită și sluga, aceea cu dragostea. Elena vede greșala și observînd că Elvira e bolnavă—trimete inelul la argintar—să-i șteargă numele (?) și—culmea—o logodește pe Elvira cu Alexandru. Zădarnic! Elvira moare și Alexandru înșepenește lingă canapea, dracu știe ce-l apucă. Ce-i'alți nu prea sunt emoționați. La nunta slugii se șueră așa de tare în cit n'a mai fost nevoie ca publicul să șuere. Lucia văzînd ce-a făcut scoate un cuțit—cit piesa de lung—și'l înfige în pieptul ei. Cortina cade și odată cu aceasta cade și piesa.—

D. Damaschin—poetul și publicistul—se plîngea pe la teatru: Apoi dacă s'a primit o piesă așa de rea, apoi o să fac gură să mi-o primească și p'a mea!

Ferește-ne Doamne de așa (Damas) chin!
Și așa se scriu tragedii românești!!

Iași.

Casto.

Brăila

ASEDIUL BRAILEI

— Prin fir telegrafic —

O noapte ca 'n basme. — Cutremure de pămînt. — Teatrul Rally în ruină. — Prevederi realizate. — Mecena la Brăila. — Cine e Mecena? — Poliția a dat mina cu asasinul! — O petrecere neroniană. În zorii de ziuă.

O noapte ca în basme

Seară memorabilă! Genialii noștri abonați și cititori cu numărul cunosc astăzi turburările de la Brăila. Sunt orele 7 seara. Enorme cete, ca fluviu furioase, curg pe străzile ce dau spre Rally. La un moment dat un convoi de trăsuri, cupe, săniș cu 2 sau 3 tălpi se îndeașă spre intrarea teatrului. Un renchezat sălbatic și viguros pornește din piepturile robuste ale armăsarilor. Încăierarea echeștră e în delir. Iepele de la cupeuri rup hamurile și înfrățirea urmează furibundă și sugestivă pînă la paroxism. Teatrul se clatină în proptele ca un gigant beat de nectar. Dar proptele solide își fac datoria și lumea imensă ume în goană, uriașă sală. Se afirmă de către poliție că, afară de babele de la 80 de ani în sus și de copii înțărcați, nici un locuitor nu se mai afla în acel moment în domiciliu-și propriu.

Cutremure de pămînt

Sunt orele 9 fix. Abia pot lua note de imbulzeală. Sună clopotul pentru a 3-a oară, cor-

tina se ridică și poetul Becescu apare pe scenă în redingota-și personală. Auditorul e uimit. Poetii, se știe că nu posedă asemenea cernite ustensile prozaice.

Vocea asasinului tună în sală. Atunci un cutremur de pămînt, ca pe vremea cînd era Christos primar, sgudue teatrul din temelie.

Cite-va avorturi aî loc. De la reprezentarea tragediilor lui Sofocle pînă astăzi, istoria popoarelor nu mai pomeneste asemenea caz înfiorător. Tunete de aplauze secondează pe celebrul asasin care zimbește declamînd pe *Mes-salina*. De o dată troznetul se repetă. Lumea stă înmărmurită, presimțînd sinistre desnodăminturi.

Teatrul Rally în ruină

Am fost singurul ziar care am prevăzut oribila catastrofă și am prevestit pe cititorii noștri, indemnîndu-i a nu-și găsi moartea sub ruinele clădirei. Vocea noastră n'a fost ascultată și astăzi ne spălăm mîinele cu apă filtrată ca Pilat din Pont.

Troznetele se repetă ca tunetele pe cer în ultima noapte a Gomorei. De odată galeria se prăbușește peste lojile înșesate. Cadavre și schilozi cad ca din senin pe umerii stîlciți ai celor din statură. Spectacolul e înfiorător. Amestec de olandezi, jidani, englezi, turci, popi, călugări, șanteze, telegrafisti, vătafi, oameni de geniu, profesori, laptagi, liceeni, bucătăreșe, toți și toate înotînd într'un vâl de singe de toate nuanțele! Iată rezultatul fatal! Atunci peretele din dreapta cade cu sgomot formidabil în stradă și se zice că în acel moment, poetul Becescu a fost văzut sburînd spre nori călare pe un Pegas cu coama în două părți. În cite-va clipe, mărețul teatrul Rally e prefăcut în cenuse, iar frațicul Costi Curusso, casierul care n'a plecat încă în America, privînd spre sfîrșimături, plînge cu lacrimi de cogniac greșesc pe ruinele acestei noi Cartagine noi.

Prevederi realizate

Am prevestit pe toți asupra nenorocirii și credem că prin acest succes al nostru, nefericit pentru public, creem un precedent sublim în presa romînă. Anume *inovăm prevestirea în materi de nenorociri*. Trebuie să mai adăogăm însă, pentru fericirea familiilor victimelor, că, administrația noastră va plăti pînă la un sfînt, despăgubiri și premii acelor cari au pierit purtînd în mîinile lor singerate, ultimul număr din *Zeflemeaua*, iscălit cu pană de gîscă văduvă. În această privință întrecem chiar pe d. Cazzavilan de la *Cronica* și pe d. N. Basilescu de la *Universul*. Un casier al nostru plătitor a fost trimis cu un tren special la locul sinistrului, ca împreună cu oribilul nostru corresponsent să împartă muribunzilor ofrande și covrigi cu susan. Se va excepta însă, familiile orfane și fetele văduve, un fel de *fecioare adultere*, d'ale confratelui nostru umoristic, *Patriotul*. Dumnezeu cu noi și *sursum corda!*

Mecena la Brăila

Se afirmă și ținem știrea din sorginte sigură, că în comercialul oraș Brăila se află un Mecena. Acest personaj înfiorător, om avut și cu poftă de mîncare, se ocupă cu încurajarea poezilor, acestor pigmei, despre cari Directorul

nostru a vorbit în primul articol al numărului trecut. Nemulțumit cu palatu-și călduros, cu vinul generos și trufandalele diferite pe care le poate procura banii, acest om... aproape neom, se ocupă cu filosofia și se mai zice — lucrul a speriat pe Brăileni — că acest Mecena are și... *inimă*. Asemenea exemplar nemaî auzit, ne mai găsindu-se în localitate, cerem expulsarea lui. Să se știe odată pentru tot-d'auna că noi nu putem încuraja asemenea oameni, cari dau exemple triste societății noastre de misiți geniali! Jos inima, poezia și filosofia! Jos Mecena!

Cine e Mecena?

Un personaj misterios al cărui nume îl trecem sub tăcere. Într'un număr viitor îl vom da și poza. De o cam dată ne abținem de la ori-ce laudă, cerînd cu insistență expulsarea lui.

Poliția a dat mina cu asasinul

Sintem în măsură a lua înaintea tutulor corresponsenților locali, afirmînd că cu această ocazie, poliția a dat mina cu asasinul.

Strecurîndu-mă, acolo unde trebuia, am zărit un comisar numărînd o sumă de bani împreună cu asasinul. Apoi și-a dat mina. Aceasta dovedește pînă la evidentă complicitatea poliției și chiar, am putea zice, a triplei alianțe.

O petrecere neroniană

În singura cameră rămasă nedistrusă a hotelului Rally, peste 20 de fețe sinistre stau în jurul unei mese pline cu ambrozii și nectar. Nimfe și fauni cîntă și dansează. În cap stă Mecena, apoi asasinul, și nectarul curge, noaptea trece. În scurt: frăție, sacrale, pupături, șuncă, bere, tot soiul de lichide... potabile, discursuri, jarealeți, declamații... apoi...: delir, viziuni poetice, tablouri vivante, iar bere, iar șuncă, iar vin, chocoladă, chelneri, îmbrățisări...

În urmă: cor sublim, paroxism, expansiune delirantă, cafele, țigări, fum, scrum și... socoteala.

Afirmăm din toate băerile indispensabililor noștri... plămâni, că, am văzut în acea noapte grozavă, pe poetul nostru bind bere și mișcînd șuncă de Brașov! Faptul unic în analele literaturii romîne trădează pasiunea platonice a poetului pentru frații și surorile noastre de dincolo! Trăiască dar Transilvania zicem noi, aruncînd în ciuda d-lui Millé, o privire retrospectivă 'nainte.

În zorii de ziuă

Se făcuse ziuă. Zorile de argint se cerneau pe zăpada albă a străzilor. Veseli, dispuși, radioși de o fericire celestă, bandiții, s'au risipit pe la casele respective.

Subsemnatul, după atîta trespădare zădarnică, am înghițit în sec, dispărînd în zarea transdăfirie.

Almanzor

TELEFONUL „ZEFLEMELEI“

Fatma. Constanța. — Eă 'mă-am permis să te botez «Andaluza» fiindcă nu voiam să fie două bucăți semnate cu același pseudonim în același număr și... fiindcă te-am văzut odată, gentila mea colaboratoare, și știu că noul pseudonim ți se potrivește. Acum, ți-a trecut su-părarea?

R.

DESFACEREA PRODUSELOR

DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCIPELUI B. ȘTIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 121

Recomandă următoarele produse:

VINURI ALBE ȘI NEGRE

DIN VIILE

B. ȘTIRBEY

DE LA DRĂGĂȘANI

FĂINA DE LUX

IN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUFTEA
din grânele de Moldova

DELICIOASA ȘI AROMATICA

MIERE DIN STUPARIA BUFTEA

EXCELENTA BRÎNZĂ

„GUSTUL GERVAS”

Din fabrica de brânzeturi din Buftea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice

ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATA

singurele aprobate de cons. sanitar superior)

FARMACIA**A. ALTAN**FURNISORUL
Curței PrinciareSTRADA BATIȘTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALA

PENTRU

OXIGEN

LABORATOR SPECIAL

PENTRU

— ANALISE DE URINA —

A apărut:

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTIcu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa. **Prețul 1.50 b.**
In București se găsește de vânzare la „L'Indépendance Roumaine”, la librăriile Socec, Alcalay și la autor.

A apărut și se vinde în toată țara cu prețul ridicol de 10 bani, o ediție populară a faimosului volum

DE INIMA ALBASTRĂ

cuprinzând cele mai geniale poezii ale lui Dom Paladu, precedate de o prefață datorită eminentului critic român Tarascon. D-ni! depozitarii din provincie ai „Zeflemelei” sunt rugați să comunice printr-o carte poștală câte volume doresc.

La administrația ziarului

„ZEFLEMEAUA”

se găsește de vânzare cu prețul de

4 LEI

colecția completă a primului an din „Zeflemeaua”.

BUCUREȘCI, PIAȚA TEATRULUI

D'asupra Berăriei Cooperative

Unde se află? Unde? Unde?
Șampania ce atât ador,
Din casele cele vestite
Și care place tuturor?Unde se află romuri fine
Și ceaiul Popoff renumit?
Și caramele din Rusia,
Tot mărfuri noi ce au sosit?Unde găsești delicatose
Și pentru gustul cel mai fin?
Și unde pentru-aperitive
Ațiția oameni zilnic vin?La magazinul Șerbănescu,
La magazinul ideal,
Ce vine în colț și chiar în fața
Teatrului Național.

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA IȘI DĂ

„RENDEZ-VOUS”

LA

BERARIA**COOPERATIVA**

— PIAȚA TEATRULUI —

Și cu drept cuvânt, căci: excelentele mâncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea preturilor și serviciului acestei berării, împacă gusturile clientelei celei mai exigente.